

2023. december 12. kedd – Iz 40,1-11 – Zsolt 95 – Mt 18,12-14

„Mert ő a mi Istenünk, mi pedig legelőjének népe...”

„Mit gondoltok? Ha egy embernek száz juha van, és egy eltéved közülük, nem hagyja ott a hegyen a kilencvenkilencet, és nem megy el, hogy megkeresse az egy elvesztettet? Éppen így mennyei Atyátok sem akarja, hogy csak egy is elveszzen e kicsik közül.”

A mai evangélium, de az olvasmány is és a zsoltár is tele van erőt, reményt sugárzó szavakkal. Például az Iz 40,11: „Mint a pásztor, úgy legelteti nyáját. Karjaira veszi bérányait, az ölében hordozza őket...” A zsoltárban pedig: „Mert ő a mi Istenünk, mi pedig legelőjének népe, és kezére bízott nyáj vagyunk.”

Lehet, hogy nem véletlenül akadt meg ezeken a sorokon a szemem. A világ mai helyzetében, amikor az ukrán háború mellett aggódva, szomorúan figyeljük a Szentföldről jövő híreket is, muszáj megkapaszkodnom abban, hogy „karjaira veszi bérányait”. Hinni akarom ezt, még ha a történések most a bűn, a gonoszság, a gyűlölet eluralkodását mutatják is. Mert van olyan bérány is, amelyik szándékosan hagyta ott a nyáját, s nem kér a pásztor gondoskodásából. Akarata ellenére senkit nem vesz fel az ölébe az Úr... S a többieket? Szomorú vagyok.

Imádkozunk, s az imáinkra minél gyorsabb, kedvező választ szeretnénk. Ferenc pápa a héten bűnbánati és böjti napot hirdetett, s Máriához imádkozott: „Anyánk, egyedül nem boldogulunk... Segíts, hogy felelősnek érezzük magunkat a békéért, hogy tudatosítsuk: az imádkozás, a szentségimádás, a közbenjárás... a feladatunk. Fogj kézen bennünket, és vezess megtérésre! Segíts, hogy Istent tegyük az első helyre!”

Jó tudni, hogy Isten elindul felénk. Elindul, hogy megkeressen, és visszavezessen oda, ahol biztonságban vagyunk.

Frank Gabi, Érd

